

See juhtus raamatukogus...

Vist astusin täna vasaku jalaga voodist välja. Kõik on läinud ainult allamäge. Kõigepealt mu hommikusöök kõrbes pannipõhja, siis tõmbasin enda sukad katki ja mitte ainult ühe jala, vaid mõlemad, napilt jõudsin veel elusalt kooli, sest olin pea laiali otsas hakanud üle tee kõndima.

Koolipäev möödus kiiresti ning tundidesse mu hommikune halb õnn kaasa ei tulnud. Pärast kooli mõtlesin minna pikemat teed pidi koju, sest tundsin, et vajan täna natuke rohkem samme ja värsket õhku pärast stressirohket hommikut.

Teel koju märkasin, et linna on tekkinud uus raamatukogu. Vaatasin kella ning nägin, et õhtusöögini on veel korralikult aega ja otsustasin majja sisse astuda. Majja sisenedes tervitas mind vanadaam. Vaatasin ruumis ringi. Raamatukogu nägi värskelt remonditud välja ning vägagi avar, aga see lõhn, mis kuskilt immitses, meenutas rohkem põlenud ja vananenud puitu. Ma ei lasknud sellel ennast häirida.

Käisin läbi mitmed riulivahed, otsides midagi põnevat lugeda. Raamaturiiulites olevaid teoseid uurides ei leidnud ma ühtegi sellist, millest oleksin kuulnud või mis oleks üldsegi kirjutatud viimasel sajandil. Otsustasin raamatukoguhoidjalt abi küsida, sest too oli mind terve aeg pingsal pilgul jälginud. Proua oli millegipärast väga elevil, kui temaga rääkima hakkasin ja abi palusin. Ta juhatas mind teisele korrusele, mida ma polnud sisse tulles isegi märganud. Kuidas mul see küll kahe silma vahele jäi?

Teine korrus erines esimesest korrusest täielikult, nagu oleksin astunud täiesti teise majja. Kõik oli vana ja räsitud, oli jahe, nagu puhuks tuul otse tupp, ning peale selle oli ruum pimedam, mis muutis kõik kõhedamaks. Raamatukoguhoidja juhatas mind toa kõige kaugemasse nurka ja otsis mulle küsitud raamatu. Seda mulle üle andes märkasin naise käsi, mis olid arme täis. Uudishimulik, nagu ma olen, küsisin temalt, kuidas ta need armid on saanud. Järsku ta näoilme muutus ja ta käskis mul lahkuda, ise samal ajal mind tagant kiirustades. Kui ta mu lõpuks uksest välja sai, pöörasin pilgu raamatule, mille ta mulle ulatanud oli, aga mu käed olid tühjad... Mõtlesin, et äkki olin kiirustades selle maha pillanud või oli naine selle oma kätte krabanud, aga tagasi ma ka ei läinud. Pikemalt mõtlemata ning tagasi vaatamata seadsin sammud kodu poole, sest kell oli juba nii palju, et õhtusöök oli ilmselt valmis.

Kodus söögilauas istudes rääkisin emale oma kummalisest päevast ja uuest raamatukogust, mille olin ootamatult koduteel leidnud. Ema vaatas mulle segaduses ja isegi natuke hirmunud näoga otsa. Ta ütles mulle, et olen kindlasti midagi segamini ajanud, sest seal seisab juba ammusest ajast vana ja mahapõlenud maja. Linlased räägivad, et seal olevat olnud vanadaam, kes üritas põlevast majast raamatuid päästa, aga jäänud sinna lõksu. Nüüd meelitab ta valitud samasse raamatukokku, et koos nendega igavesti raamatuid lugeda.

Greta-Piia Peberg, 11.H
Läänemaa Ühisgümnaasium
(juhendaja Tiina Brock)